

CARTE BLANCHE

NORGES NASJONALE KOMPANI
FOR SAMTIDSDANS

WHILE THEY
ARE FLOATING

MAGASIN 5, 2017

Ansvarlig utgiver:

Carte Blanche/Hooman Sharifi

Redaksjonen:

Melanie S. Fieldseth

Jonas Sharif Hordvik

Kristin Lytskjold Raknes

Bidragstere:

Odveig Klyve. Oversatt av John Irons

Foto:

Thor Brødreskift (omslag)

Helge Hansen (portretter)

Dansere:

Adrian Bartczak, Caroline Eckly, Daniel Mariblanca, Dawid Lorenc, Einar Nikkerud, Judith Arupa, Mathias Stoltenberg, Jack Lorentzen, Yousef Sbieh, Guro Rimeslåttén, Ole Martin Meland, Olha Stetsyuk, Noam Eidelman Shatil og Anne Lise Rønne.

Design:

Knowit Experience

Trykk:

Molvik Grafisk AS

Kontakt:

Carte Blanche

Nøstegaten 119, 5011 Bergen

T +47 55 30 86 80

E info@ncb.no

W carteblanche.no

Følg oss:

facebook.com/CarteBlancheNorway

youtube.com/carteblanche08

twitter.com/CarteBlancheNO

carteblanche.no/nyhetsbrev

instagram.com/carteblancheno

WHILE THEY
ARE FLOATING

MAGASIN 5

Magasin 5 handler om forflytning. Som tidligere har vi invitert skribenter med forskjellige perspektiver og erfaringer til å reflektere over temaet. Det har resultert i mange fine tekster som du kan lese i det neste magasinet, magasin 6. Denne gangen har vi imidlertid bestemt oss for å vie magasin 5 til «Ni reiser», tekster basert på fortellingene til ni flyktninger som forfatter Odveig Klyve møtte til samtaler i løpet av mars 2017. De er korte, men sterke historier om mennesker som bærer med seg opplevelsen av flukt i kropp og sinn og lengselen etter et sted der de kan høre hjemme. Fortellingene ledsages av bilder av gjenstander som danserne i Carte Blanche forbinder med «hjem».

OM VÅRE MAGASIN

Dette magasinet inneholder tekster som tar for seg den samme tematikken som denne produksjonen springer ut fra. Slik kan magasinet fungere som en døråpner til forestillingen og gi deg flere tolkningsmuligheter, eller forestillingen kan være introduksjonen til tekstene og gi farge til tankene du har gjort deg om dansen. Sammen utgjør forestillingen og magasinet et kor av stemmer som vi håper vil utgjøre en større helhet, skape dialog og forlenge ditt minne om kunsten.

ADRIAN BARTCZAK

My two cats are the first beings I feel completely responsible for. I have a feeling they were always with me.

NI REISER

Odveig Klyve

*Tekstar basert på
samtalar med
asylsøkarar og flyktningar
i Norge, våren 2017.*

ODVEIG KLYVE

er forfattar og filmskapar. Ho har skriva ni diktsamlingar. Dikta hennar er omsett til mange språk. Klyve har hatt manus og regi på kortfilm som er inviterte til internasjonale filmfestivalar i Europa, USA og India.

EG HAR BERRE DETTE LIVET

Odveig Klyve

*Mann, 41 år,
frå Kurdistan,
14 år i Norge,
avslag på asylsøknad.*

Dei beste barndomsminna mine har med snø å gjera. I landet mitt kunne det vera svært kaldt, kaldare enn her. Heilt ned i 40 kuldegrader om vinteren var vanleg. Og snø. Vi laga løyper i snøen og aka i lange rekkjer, mange barn etter kvarandre. Vi kunne leika midt i byen. Det var ikkje så mange bilar på den tida.

Om sommaren var det svært varmt. Då drog vi ofte ut av byen. Det var så grønt over alt, grønne skogar, grønne marker, klart vatn og skinande fjell. Vi drog til landsbyane. Landsbyfolk er gjestmilde. Eg hugsar dei søte, saftige tomatane dei gav oss. Dei dyrka alle slags grønsaker der.

Eg vaks opp i ein stor by. Vi budde i eit hus som bestefar min sjølv hadde bygd av stein og sement. Det var det einaste huset med to etasjar i det området. I fyrste etasje var det kjøkken, stove og to soverom. I andre etasje var det òg eit kjøkken, og fire andre rom. Brørne mine og eg delte eitt soverom. Vi hadde god plass til gjester. Det var alltid mange på besøk, familie og vener. Nokre kom reisande, andre, slik som besteforeldra mine og fleire onklar og tanter, budde i nabolaget og kom berre innom. Eg hugsar måltida, latteren, dei høgroysta diskusjonane.

Familien min var respektert. Men som kurdarar, følte vi oss okkuperte av Iran. Vi fekk ikkje bruka kulturen vår, ikkje snakka morsmålet vårt ute i samfunnet, i det offentlege livet, på skulen. Vi kjende oss diskriminerte. Det vart snakka mykje politikk heime. Vi engasjerte oss. Og det skulle kosta oss mykje.

Onklane mine vart fengsla. Far min vart drepen då eg var 18 år. Han var med i ein demonstrasjon, og soldatar skaut han berre. Dei var ikkje ein gong spesielt ute etter han. Dei berre skaut etter demonstrantane. Det var ingen rettstryggleik for kurdarar, og det har ikkje blitt betre.

Trass i at eg ikkje fekk snakka kurdisk, likte eg skulen som barn. Eg likte å læra noko, og fekk gode karakterar. Men eg kom ikkje inn på det statlege universitetet. Det var ein ekstra prøve for kurdarar der dei spurte oss om identiteten vår, om språk, om nasjonalkjensla. Eg kunne ikkje lyga om noko som var så viktig for meg.

Familien min betalte ein studieplass på eit privat universitet der dei tok inn kurdarar. Eg studerte til kjemiingeniør. Men då det var eit halvt år att, måtte eg slutta, fordi eg dreiv med politisk aktivitet. Soldatane hadde drepe far min, eg kunne ikkje halda opp å kjempa for det kurdiske. Eg hadde gjort ferdig hovudoppgåva mi. Men eg fekk ikkje endeleg eksamen.

Same året vart eg fengsla og utsett for tortur. Torturistane slo ut tenner og øydela kjevebeinet mitt. Eg har framleis store smerter. Ein norsk lege granska røntgenbileta av kjeven min. Han sa at det ikkje var vanskeleg å skjøna at eg framleis har vondt.

Eg var i fengsel i tre år. Dei slo og sparka meg til blods. Ein gong låg eg på ei fuktig glattcelle og fekk infeksjonar som breidde seg frå føtene og vidare oppover. Heilt opp til livet hadde eg sår på sår. Eg fekk feber og var svært sjuk.

Ein onkel som var forretningsmann og hadde god råd, kausjonerte slik at eg fekk permisjon frå fengselet nokre dagar. Han hadde planlagt flukt for meg. Eg vart smugla over fjellet til Tyrkia. Vi rei på hestar, tre-fire mann i følgje. Det var frykteleg å ri, med alle såra på kroppen. Nokre kilometer inn i Tyrkia vart vi frakta vidare med bil.

Eg kom til Istanbul og ville reisa til Europa i ein lastebil. Men vi vart stansa på grensa, og sendt tilbake til Tyrkia. Eg prøvde på nytt. Vi var fleire mann som vart stua saman i ein bil. Vi sat i eit lite rom med bøygde ryggar i fleire dagar, og levde berre på vatn og kjeks. Vi var stressa og redde. Slik kom vi oss inn i Tyskland.

I Norge var mor mi og fleire brør som hadde fått opphald tidlegare. Eg ville dit, og heldt fram på reisa sjølv om eg var sjuk. Eg registrerte meg som asylsøkar i Oslo. Eg var glad og hadde store planar. Det er 14 år sidan.

Eg såg fram til eit nytt liv, begynte på språkkurs og fekk arbeid. Men så fekk eg avslag på asylsøknaden. Det var som om livet fall i grus att. Eg kunne ikkje reisa attende, men eg fekk ikkje bli. Kvar skulle eg gjera av meg?

Eg prøvde å reisa til Canada, men vart stoppa. Eg hamna på asylmottak i Norge att. Eg har budd på mange asylmottak desse åra. Eg har søkt og søkt. Eg har vore gjennom tallause intervju. Eg har anka. Eg har venta og venta. Eg skjønar det ikkje. Eg kan ikkje dra attende.

Eg vil jobba, eg kan jobba, men får ikkje lov. Før jobba eg målbevisst med språkstudia, og hadde arbeid å gå til. Det var fint. Det gav livet mitt meining. Eg følte at eg var til nytte.

Men då eg fekk avslag, vart alt mørkt. Eg var ein flink språkelev, no snakkar eg dårlegare norsk enn eg gjorde etter at eg hadde vore her i tre år.

Mange eg kjenner, jobbar svart, men eg vil ikkje bli utnytta. Eg er stolt. Eg vil ha skikkeleg arbeid. No orkar eg ingen ting, har ingen plan for dagen.

Før kjende eg meg trygg her. No får eg høyra at politiet har vore og rota gjennom tinga mine mens eg var ute. Slike hendingar gjer meg utrygg. Eg har ikkje gjort noko ulovleg.

Eg vaknar om natta og tenkjer på framtida. Eg tenkjer på det om dagen òg. Eg veit ikkje kva som kan skje med meg. Eg har mareritt. Brått vaknar eg opp og hugsar då vi vart vekte klokka fire om natta i fengselet, og måtte ut for å sjå på at nokon vart avretta. Vi skulle bli redde. Eg er framleis redd. Og smertene frå torturen er der heile tida.

Eg skjønar ikkje at dette vart livet mitt. Eg har jo berre dette livet her på jorda. Kvifor skulle det bli slik?

Eg har mist alt håp. Eg skal senda ein ny søknad om opphald, men eg orkar ikkje å håpa lenger.

ANNE LISE RØNNE

An object that is home to me must be woolen socks. In my family, they have always been an indisputable necessity, reminiscent of simple joy, bustle and love. My father wore them throughout the year, even in his sandals in the summer.

JUDITH ARUPA

To give, to receive, to appreciate

EG ER SEELA

Odveig Klyve

*Kvinne 33 år,
frå Afghanistan,
seks år i Norge,
har fått asyl.*

Eg er Seela, eller eit anna namn.
Eg er likevel den same,
eller blir eg ein annan for kvar dag?
Då eg kom hit bytte eg ut alt,
namn, språk, gud.
Enno vaknar eg opp om natta og er redd for
at nokon frå heimlandet mitt skal koma
og ta meg med.
Dei sa at dei hadde gravplassen min klar,
at eg ikkje skulle sleppa unna.
Dei ville straffa meg
fordi eg sjølv ville bestemma over mitt eige liv,
fordi eg ville gjera mine eigne val.
Eg ville studera.
Eg ville velja ektefelle.
Dei sa at eg var på ville vegar,
at det ikkje var Guds vilje.
Som kvinne kunne eg ikkje
velja mitt eige liv.

Eg er Seela ,
eller er eg ein annan?
Eg trur ikkje
på ein hemngud,
ein rasande gud.
Gud er større,
og meir kjærleg.
Dei eig ikkje Gud.
Dei eig ikkje meg.

Eg er Seela.
Eg er på veg bort frå den eg var.
Og likevel er eg den same.
Eg elskar det landet eg måtte reisa frå.
Eg elskar familien min,
brørne mine som vart hjernevaska av Taliban,
mor mi som arbeider så hardt for å overleva.
Eg saknar venene mine.
Eg sørgjer over Zeinab
som ville bli lege,
men som døydde
fordi faren var mot at ho studerte.
Han kasta syre på henne
slik at ho døydde.
Ho miste livet,
men han blir ikkje straffa.
Kvifor må så mange lida i dette landet mitt?
Kvifor er det så mykje sorg og galskap?

Om eg kunne reisa attende og hjelpa,
om eg kunne forklara
at det er feil å vera redd for at
kvinner får kunnskap og fridom!

Eg sørgjer over mødrene
som må gøyma seg inne bak tette gardiner,
som aldri får bli kjent med verda utanfor.
Om eg kunne dra tilbake, ville eg gjort det.
Men eg veit at nokon straks
vil hemna seg på meg,
ta frå meg fridomen,
ta frå meg livet.

Eg er Seela,
eg vil vera glad,
sjølv om sorga alltid vi bu i hjarta mitt.

Eg fortel den vesle sonen min
om det vakre landet han ættar frå.
Eg fortel han om då eg vandra over
åkrane og i frukthagane som barn.
Eg fortel han om dei høge fjella og dei fossande elvane.
Men eg fortel han ikkje at eg såg alt dette fordi
eg lurte meg ut når mennene ikkje såg meg.
Eg fortel ikkje at tantene mine stod vakt og kviskra:
No kan du gå, no er det ingen menn her!
Og eg sprang ut med burkaen over hovudet.
Ein gong fekk eg eit eple av ein bonde,
enno hugsar eg den friske, syrlege smaken.
Eg husar lyden av vatnet som rann,
eg hugsar dei store trea,
dei nypløgde åkrane.
Eg hugsar den intense gleda,
og angsten,
korleis hjarta mitt banka
fordi eg var redd for at
ein av onklane mine skulle oppdaga meg.

Eg er Seela,
eg elsker det landet eg vart fødd i.
Og no elsker eg dette landet
som gjev meg sjansen til å pusta
utan å bli redd,
som gjev meg eit nytt liv.
Eg vil læra meir,
eg vil ha eit yrke der eg betyr noko
for nokon.

Av og til undrast eg,
kvifor viser ikkje menneska meir glede
i verdas lukkelegaste land?
Veit dei ikkje at det er grunn til glede,
eller viser dei ikkje gleda slik at eg forstår?

Kan eg enno ikkje tolka alle teikna
som dei talar med?
Eg har lært alfabetet,
eg har lært orda,
men har eg lært kva som ligg bak orda,
mellom orda, under orda?

Eg er Seela.
Eg er ei som kom frå ei anna verd.
No er eg her.

CAROLINE ECKLY

I was 14 when I left my parents' home. My littlest brother who was 3 years old gave me his cuddly toy. I sprayed it with my mother's perfume and I have had it with me ever since.

DET ER SOM OM EG IKKJE FINST

Odveig Klyve

*Kvinne 23 år
frå Somalia,
to barn
fire år i Norge,
avslag på asylsøknad.*

Eg hugsar at eg var så hoppande glad
då eg var stor nok til å begynna på skulen.
Eg budde i ein liten landsby saman med
far min og ein eldre bror. Det var berre oss.
Mor mi døydde då eg var svært lita.

Eg likte å skriva og lesa.
Men skulen reduserte karakterane mine
fordi eg var frå ein klan med låg status.
Dei frå dei høgare klanane måtte få
dei beste karakterane .
Det var urettferdig.
Då eg var barn gret eg, då eg skjøna
at det var slik.
Men etterkvart godtok eg det,
og las leksene mine likevel.
Eg har drøymt om å bli lege
sidan eg var lita jente.
Eg har lyst til å redda liv.

Om mor mi hadde fått riktig legebehandling,
kunne livet hennar ha vore redda.

Det vart meir og meir uroleg omkring oss.
Bror min vart drepen då eg var 16 år gammal.
Og Al Shabab ville bestemta over meg.
Dei forlangte at eg skulle gifta meg med ein
gammal mann som hadde tre koner frå før.
Eg nekta, og skunda meg med å gifta meg
med ein ung mann i landsbyen.
Eg trudde eg ville få fred då.
Men Al Shabab ville styra alt,
dei sa at det ikkje galdt,
at det ikkje var eit riktig ekteskap.

Mannen min flykta.
Eg ville ikkje dra, men det vart for utrygt.
Eg reiste etter han. Eg visste at han var i
Skandinavia, men ikkje heilt kvar.
Eg trudde han var i Norge, derfor drog eg hit.
Det gjekk ei stund før eg fann ut at han var i Sverige.
Det var ikkje så enkelt for meg berre å flytta dit.
Men vi møttest. Eg vart gravid.
No har eg to små døtrer.
Forholdet til mannen min er ikkje så bra.
Han er framleis i Sverige, og eg er her.

Eg søkte asyl med ein gong eg kom til Norge.
Då var eg nitten år.
Etter nokre månader fekk eg avslag.
Eg måtte slutta på språkkurs.
Eg fekk ikkje jobba.
Eg hadde arbeidd i fire månader på ein kafe.
Då eg ikkje fekk opphald, ville ikkje kafeeigaren
betala meg for meir enn ein månad.
Eg vart sint. Eg gjekk til politiet for å få hjelp.
Men dei kunne ikkje hjelpe meg,
sidan eg ikkje hadde personnummer.

Barna mine er fødte her og har fått opphald.,
men eg har ikkje fått enno.
Det kom ei kvinne frå UDI.
Ho sa at eg måtte dra tilbake til Somalia,
men barna mine kunne bli her.
Eg vart så redd for at nokon kunne ta dei frå meg.
Derfor godtok eg
retur på vilkår av at barna blei med.

Eg underskreiv returneringspapir.
Eg var så redd.

Men politiet ville ikkje la meg dra tilbake.
Dei sa det var for farleg for små barn i Somalia no.
Det var jo det eg hadde sagt heile tida.
Det er farleg for alle. Al Shabab styrer.
Så eg hamna på eit nytt asylmottak.
No ventar eg på ei ny avgjerd.

Livet mitt var ingenting verd i Somalia.
Eg hørte at Norge var eit bra land for kvinner,
at dei var sjølvstendige der.
Eg ville leva eit sjølvstendig liv.

Men det er vanskeleg å leva her
når eg ikkje har personnummer.
Eg får ikkje jobba, ikkje studera.
Det er som om eg ikkje finst
når eg ikkje har personnummer.

Korleis kan nokon seia at eg må dra,
men barna dine må bli her?
Eg skjønar det ikkje.
Eg prøver å tru på eit betre liv
for meg og, for døtrene mine?
Kvar kveld syng eg for dei.
Eg syng somaliske voggesongar
og prøver å tru på at
noko godt kan henda.

EG HAR LYST TIL Å ROPA UT

Odveig Klyve

*Mann, 30 år,
frå Irak,
fire barn,
to år i Norge,
avslag på asylsøknad.*

Eg vaks eg opp saman med seks søstrer og tre brør
i ein mindre by i Irak.

Eg hugsar barndomen min som lukkeleg.

Eg hadde storfamilien rundt meg.

Sjølv om det var mykje som hende i landet mitt,

kjende eg meg trygg.

Eg gifta meg då eg var 18 år.

Då eg var 19, fekk eg jobb i politiet,

og eg vart far til ei lita jente.

Vi budde i eit hus ved sida av foreldra mine.

Vi hadde det bra.

Men så vart alt meir og meir uroleg.

I jobben min var eg med på å arrestera
ein korrump politiskar.

Folka i partiet hans trua med å hemna seg
ved å drepa meg og familien min.

DANIEL MARIBLANCA

With them, I know where I come from. They are part of my past, my future and my present. Together we are the home. Cuqui, Nala, Davone and me.

Dei sende rakettar mot huset mitt og øydela det.
Dei skaut gjennom huset til foreldra mine.
Vi vart redde og bestemte oss for å flykta,
med dei tre barna våre på 9, 6 og 3 år.
Vi flykta til Tyrkia og deretter måtte vi ut
på havet i ein overfylt gummibåt.
Eg bad til Allah. Vi kom oss trygt i land.
Vi drog vidare gjennom Europa med buss og tog.

Av og til måtte vi gå lange strekningar.
Vi gøymte oss i skogane og kom oss over
grensene om natta. Det var ikkje så lett,
med tre små barn. Men vi ville overleva,
skapa oss eit liv.

For 6 månader sidan fekk vi avslag på søknaden vår
om opphald her i Norge. Det var hardt.
Vi hadde akkurat fått det fjerde barnet vårt.
Dei andre barna hadde begynt å kjenna seg
trygge i skule og barnehage.

UDI meiner at vi ikkje har krav på vern.
Men vi kan ikkje reisa attende.
Eg blir drepne, barna mine kan bli drepne.
Slik er det. Dei skjønar ikkje.
Eller dei trur ikkje at vi snakkar sant.
Dei vil senda oss tilbake til Hellas der vi kom i land.
Då må vi begynna heilt på nytt.
Det er så vidt eg orkar å tenkja tanken.

Vi dreg aldri attende til Irak.
Der er det berre kaos og drap.
Barna leikar og er glade her.
Kvifor må dei missa tryggleiken sin på nytt?

Eg er så trøytt av å grubla.
Vi ventar og ventar.
Men håpet mitt er veldig svakt no.
Eg vaknar kvar natt, og tenkjer på døden.
Eg smiler til barna mine. Eg trøystar dei.
Eg syng for dei og spelar oud.
Eg tenkjer heile tida:
Korleis kan eg gje dei ein heim, eit liv?

Kvifor er det ikkje plass for oss her.
Var det ikkje ein irakar, Farouk Al Kasim, som
var med på å byggja opp den norske oljeindustrien?

Financial Times kåra han til ein av dei som
har skapt mest verdiar i Norge.
Kvifor har ikkje dette landet råd til å la oss få bu her?

Eg lærer meg språket. Eg vil ta kva arbeid som helst, om vi berre slepp
å bli sendt ut i ingenting.

Kvifor skjønar ikkje myndigheitene her at eg aldri, aldri kan dra
tilbake om eg ikkje skal bli drepen,
om familien min skal overleva.
Eg har lyst til å ropa ut:
Eg treng hjelp!

KORLEIS KAN EG VERA GLAD?

Odveig Klyve

*Kvinne, 17 år,
frå Somalia,
18 månader i Noreg,
har fått asyl.*

Eg budde i Mogadishu saman med fem eldre søstrer
og to yngre sysken, ein bror og ei søster.
Huset vi budde i, hadde berre eitt rom.
Når det regna måtte vi hengja opp plastikkdukar
over taket.

Far min døydde då eg var 8-10 år.
Ein nabo ville gifta seg med ei av søstrene mine.
Far min sa nei, derfor vart han drepen.
Eg var glad mens far min levde.
Då han døydde, vart eg trist.

Mor mi gifta seg på nytt.
Den nye mannen hennar var ikkje snill med oss.
Han slo meg når mor var ute på arbeid.
Ho selde grønsaker på torget.
Stefar min jobba ikkje. Han kjefta berre på oss.
Storesøster mi laga mat når mor arbeidde.
Eg måtte vaska alle kleda.
Vi hadde ikkje vaskemaskin.
Eg vaska alt for hand.

Etter at far min døydde,
ville ein eldre fetter bestemta over oss.
Han hadde funne ut at han kunne tena pengar
på å gifta oss bort.
Dei eldre søstrene mine flykta.
Då dei hadde reist, ville han at eg skulle gifta meg,
endå eg berre var 13 år.
Eg ville ikkje, eg ville gå på skule.
Mor sa òg nei.
Fetteren min kom og skamslo meg, då eg nekta.
Eg har enno arr, på føtene og på ryggen.

Mor mi skjøna at eg måtte bort.
Ho kjøpte flybillett til Tyrkia for meg.
Etter at eg kom dit, måtte eg klara meg aleine.
Eg reiste frå Istanbul ut til havet
for å koma meg vidare til Europa.
Men eg vart arrestert, og var tre netter i fengsel.
Så vart eg sendt tilbake til Istanbul.
I tre veker budde eg der,
før eg begynte å gå ut til havet igjen.
Eg var forsiktigare og gøymde meg for politiet.

Eg kom meg ut i ein stor gummibåt
saman med 50 andre.
Vi la ut frå Tyrkia klokka sju om morgonen.
Reisa tok heile dagen. Det gjekk hol på gummibåten,
bølgjene vart større, og det begynte å mørkna.
Vi var livredde alle saman. Ein stor båt nærma seg. Mannskapet var
venlege. Dei tok oss ombord.
Vi fekk mat og vatn. Slik vart vi berga.
Vi vart frakta i land ved ein liten landsby
og kom oss vidare til Athen. Der var eg i 3 månader.
Eg var sjuk, og fekk hjelp og medisinar.

No har eg fått opphald i dette landet.
Eg er takknemleg for det,
men det er ikkje så lett å vera glad,
når så mange her på asylmottaket
har det vondt og er redde.
Nesten kvar dag kjem politiet og
hentar nokon for å senda dei tilbake.
Korleis kan eg vera glad?

Eg er 17 år, men UDI har alderstesta meg
og seier at eg er 20.
Mor mi er sikker på at eg er 17.

Men dei trur ikkje på oss.

Eg tenkjer på mor mi heile tida.
Eg er redd for at mannen hennar skal drepa henne.
No bur han ein annan stad,
og har teke med seg dei to barna deira.
Men han kjem ofte attende og slår henne.

Snart flyttar eg til den kommunen eg skal bu i.
Eg har fått plass på vidaregåande skule.
Eg vil læra norsk og få meg eit arbeid.
Kanskje kan eg bli frisør?

Om eg får barn ein gong, vil eg fortelja dei om naturen,
om musikken, om maten i Somalia.
Men ikkje om alt det vonde.

DAWID LORENC

Carrying chess with me throughout my whole life will always bring me memories of my parents and my home.

SOM Å VERA I EIT FENGSEL

Odveig Klyve

*Mann, 39 år,
frå Syria,
18 månader i Norge,
har søkt asyl.*

Eg er frå ein mindre by i Syria.
Heilt frå eg var liten har eg alltid drøymt om å reisa.
Men det var dyrt og vanskeleg å reisa langt.
Derfor tok eg utdanning i økonomi og språk
og fekk arbeid som turistguide i Aleppo.
Det vart min måte å reisa på, og møta folk
frå andre land, bli kjent med dei.
Mange av dei eg møtte på som turistguide,
har eg enno kontakt med.

Det var mykje eg meinte kunne vore annleis
i styringa av landet mitt.
Eg var med i dei fyrste demonstrasjonane
mot regimet. Vi trudde på ei lysare framtid,
at det nytta å løfta stemmene våre.
Og så vart alt berre verre og verre.
Eg fekk innkalling til militærteneste,
og ville ikkje kjempa på regimet si side.
Eg hadde ein kjærast, men skjøna at eg måtte dra.
Eg flykta til Libanon, og trudde at den politiske situasjonen skulle
betra seg. Det gjekk ikkje slik.

Det vart utrygt å vera syrisk flyktning i Libanon òg.

Eg drog til Tyrkia og vidare med båt til Hellas.
Eg var ni månader der, før eg reiste vidare.
Vi var så mange flyktningar, det var ikkje plass til alle.
Eg gjekk gjennom store deler av Europa,
og melde meg som asylsøkar i Norge.
Eg var letta då eg kom. Eg trudde at eg kunne få bli her.
Eg ville jobba, skapa meg eit nytt liv,
og hjelpe familien min i Syria økonomisk.

Men eg har venta og venta på eit svar.
At alt er så usikkert, gjer det tungt å studera norsk.
Og eg får ikkje lov til å jobba.
Eg berre går her, det er vanskeleg,
Det er som å vera i eit slags fengsel.
Eg blir lamma.

EINAR NIKKERUD

My adoption was a very bumpy ride, but when my loved ones got me home, my life could start. VHS, 41.31 min: Murmansk, Russia '92 - Kirkenes - Hurum.

ALLE SPØR MEN INGEN FORSTÅR

*Kvinne, 62 år
frå Eritrea,
avslag på asylsøknad.*

Odveig Klyve

Eg har mange barn,
men kom hit aleine.
Eg orkar ikkje å snakka.
Eg prøver,
men orda flyktar.
Eg vil fortelja,
men setningane blir borte.
Eg har fått avslag,
og har søkt igjen.
Eg ventar.
Eg er sliten.
Alle spør,
men ingen forstår.

EG VAKNAR OG TRUR AT DET ER KRIG

Odveig Klyve

*Kvinne, 15 år,
frå Syria,
17 månader i Norge,
har fått asyl.*

Eg er oppvaksen i Damaskus.
og har fire søstre som er eldre enn meg.
Dei er gifte og har barn.
Ei av dei er alt enke.
Far min er død i krigen.
Det var berre mor mi og eg som flykta.
Eg veit ikkje kvifor vi flykta.
Men det var krig over alt.
Vi var redde.
Det var lydar av gevær og bomber.
Folk vart drepne.
Hus fall saman omkring oss.
Eg blir framleis skremt av skarpe lydar.

Mor mi og eg flykta til Tyrkia og vidare
over havet i ein liten gummibåt.
Den var full av folk.
Det var altfor mange.
Vi måtte sitja heilt stille.
Det kom store bølger.
Vi var veldig redde.

Då vi nærma oss kysten av Hellas
vart folk urolege, og båten velta.
Men heldigvis kunne vi vassa i land.
Mor mi er sjuk, så det var så vidt ho orka.
Då vi kom i land, var ho så dårleg at vi
sat der i ro heilt til dagen etter.
Dei andre gjekk vidare.
Ho er hjartesjuk.
Eg var redd for at ho skulle døy.
Dagen etter kom det ein bil som
vi fekk sitja på med.
Slik kom vi oss gjennom Europa,
med bil, buss, og tog.

Eg har nesten ingen vener lenger.
I Irak er alle venene mine døde.
Her er det vanskeleg å bli kjent med nokon.
Eg går i ein vanleg klasse no, på ungdomsskulen.
Men dei ertar meg fordi eg er muslim.
Eg har fått ei veninne som og er muslim.
Ho tek av seg hijaben før ho går på skulen.
Ho orkar ikkje å bli erta.
Eg har og begynt å gjera det,
Men eg fortel det ikkje til mor mi.
Eg vil ikkje gjera henne vondt.
Ho er så sjuk.

Vi har akkurat fått opphald i Norge.
Vi skal flytta til ein ny kommune
og få ein heim der.
Eg vil studera og bli lege.
Eg vil redda liv.
Eg vil redda livet til mor mi og andre.

Eg vaknar om natta og tenkjer på søstrene mine.
Dei har det vanskeleg.
Eg veit at mor mi og tenkjer mykje på dei.
Eg skulle ynskja dei var her.
Eg vaknar brått og trur at det er krig,
at eg høyrer lydar av gevær og bomber.
Men det er heilt stilt utanfor,
Det er berre inne i hovudet mitt det er støy.

NÅR EIN TALAR MED GEVÆR SKJØNAR EIN ALDRI KVARANDRE OG BLIR ALDRI SAMDE

Odveig Klyve

*Mann, 30 år,
frå Kurdistan.
tre månader i Norge,
har søkt asyl.*

Eg vart fødd i ein stor by i Kurdistan, i den delen av landet vårt som er okkupert av Iran.
Eg hadde mor og far, to søstre og ein bror.
men ingen besteforeldre i nærleiken,
berre ein onkel var i same byen som oss.
Vi budde i eit tre etasjars murhus med ein stor hage.
Eg hugsar den intense angen av blommar om sommaren.
Eg hugsar lydane frå kjøkkenet der mor laga mat.
Eg hugsar den livlege støyen frå gata utanfor.

Far min las mykje.
I den øvste etasjen i huset vårt hadde vi eit bibliotek.
Det var bøker som far hadde samla gjennom mange år.
Han fortalde meg om desse bøkene, om historia,
om kva språket betyr. Eg vart også glad i å lesa.

Far var lærar for ungdomar, og underviste i litteratur.
Flere gonger vart han kritisert av dei som styrte fordi
han lærte elevane sine om kurdisk litteratur også,
ikkje berre den persiske. Men han heldt fram likevel.
Han snakka heile tida om å ta vare på den kurdiske

kulturen. Han kunne ikkje slutta. Han ville ikkje.
Han vart skoten av soldatane då han deltok i ein
demonstrasjon for kurdisk sjølvstende.
Det er elleve år sidan. Eg saknar han.

Eg studerte engelsk og vart også lærar.
Så vart eg innkalla til militæret.
Eg ville ikkje vera ein reiskap for regimet
som okkuperer landet vårt, som drap far min.
Derfor drog eg til Irak og melde meg til
teneste som soldat for Peshmerga.
Eg ville heller kjempa for eit fritt Kurdistan.
Eg var der i 9 månader.
Vi dreiv med politisk aktivitet og lærte oss
våpenbruk for å forsvare oss.
Men eg treivst ikkje der.

Når ein talar med gevær, skjønar ein aldri kvarandre og
blir aldri samde. Eg trur på orda, på det å kjempa
politisk med ord, for å bli høyrte, for å skapa forståing.
Derfor reiste eg, frå Irak til Tyrkia, vidare med lastebil
gjennom heile Europa, til Oslo der ei av søstrene mine
bur. Ho kom hit for fleire år sidan.

Eg flykta for å få eit betre liv.
Eg vil kjempa for at heimlandet mitt skal bli
sjølvstendig, men ikkje med vald.
Eg flykta for å overleva, for å bety noko for folket mitt,
og for samfunnet der eg bur.

Eg vil studera statsvitskap og skriva, tala og kjempa
gjennom skrift. Der eg kjem frå, er morsmålet mitt
forbode. Eg vil kjempa for at alle som vil, kan bruka
morsmålet sitt. Språk er så mykje, men fyrst og fremst
er det identitet.

Eg snakkar kurdisk, persisk og engelsk. No lærer eg
norsk. Det gjer noko med ein når ein lærer eit nytt
språk. Eg endrar meg når eg lærer ein annan kultur å
kjenna. Men likevel er eg kurdisk. Eg ber med meg
tradisjonane, språket, litteraturen, historia, naturen til
det kurdiske folket. Det vil alltid vera slik.

Men eg kan òg læra å bli norsk.
Det eine utelet ikkje det andre.

Når eg lærer eit språk kan eg få meir direkte kontakt med dei som talar dette språket. Eg kan forstå meir. Eg er ny i dette landet. Enno kjenner eg ikkje så mykje til det norske samfunnet. Men eg vil læra.

Eg ventar på svar på asylsøknaden min.
Eg er full av håp.

JACK LORENTZEN

The computer is home to me. I can skype and video game with my friends and family. When I miss them.

MAGAZINE 5

Magazine 5 is about displacement and relocation. As in previous editions we have invited writers with different perspectives and experiences to reflect on these themes. This has resulted in a fine collection of texts that you can read in the next magazine, magazine 6. This time however, we have decided to dedicate magazine 5 to «Nine journeys», texts based on conversations between nine refugees and asylum seekers and author Odveig Klyve that took place in March 2017. They are short but powerful stories of people who carry with them in body and spirit the experience of displacement and the desire for a place to call home. The stories are accompanied by photos of things that remind the dancers of Carte Blanche of what “home” means to be them.

ABOUT OUR MAGAZINES

This magazine features texts which address the same theme this production originates in. The magazine will therefore serve as a door opener to the performance and give you several possible interpretations, or the performance may serve as an introduction to the texts, adding colour to your thoughts about dance. Together, the performance and the magazine make up a choir of voices that we hope will form a greater whole, create dialogue and make your memory of the art linger.

YOUSEF SBIEH

Mohammed Ali & Nasser, 5 and 6 year-old street artists from Beirut. This is a postcard I bought from them after Nasser looked me in the eye and explained to me: "The original stays with me; I can give you a copy only". Each time I remember how mature and cold he was - I feel at home.

NINE JOURNEYS

Odveig Klyve
(translated by John Irons)

*Texts based on
conversations with
asylum seekers and refugees
in Norway, spring 2017.*

ODVEIG KLYVE

is a Norwegian writer and film maker. She is the author of nine volumes of poetry. Her poems are translated into several languages. Klyve has written and directed short films selected for international film festivals in Europe, USA and India.

I ONLY HAVE THIS LIFE

Odveig Klyve
(translated by John Irons)

*Man, 41 years old,
from Kurdistan,
14 years in Norway,
asylum application turned down.*

My best childhood memories have to do with snow.

In my country it could be really cold, colder than here. It was often right down to -40°C in the winter. And snow. We made tracks in the snow and tobogganed in long rows, many children after each other. We could play in the centre of town. There weren't so many cars back then.

In summer it was really hot. Then we often went out of town. It was so green everywhere, green forests, green fields, clear water and glittering mountains. We went to the villages. The villagers are hospitable. I remember the sweet, juicy tomatoes they gave us. They cultivated all sorts of vegetables there.

I grew up in a large town. We lived in a house that my grandfather himself had built out of stones and cement. It was the only two-storey house in that area. On the ground floor there was a kitchen, living room and two bedrooms. On the first floor there was a kitchen too, and four other rooms. My brothers and I shared one bedroom. We had plenty of room for guests. Lots of people always came to visit us, family and friends. Some travelled to see us, others, such as my grandparents

and several uncles and aunts, lived in the neighbourhood and simply dropped in. I remember mealtimes, laughter, their noisy discussions.

My family was respected. But as Kurds we felt that we had been occupied by Iran. We were not allowed to practise our culture, to speak our mother tongue in society, in public life, at school. We felt we were discriminated against. A great deal of politics was discussed at home. We were actively engaged. And that was to cost us dear.

My uncles were put in prison. My father was killed when I was 18 years old. He took part in a demonstration, and the soldiers simply shot him. They were not particularly on the lookout for him. They just shot at the demonstrators. The rule of law did not apply to Kurds, and things haven't improved either.

Although I wasn't allowed to speak Kurdish, I liked school as a child. I liked to study and got good marks. But I didn't get a place at the state university. There was an extra exam for Kurds in which they asked us about our identity, about language, about national sentiment. I couldn't lie about something that was so important to me.

My family paid for a place at a private university where they accepted Kurds. I studied as a chemical engineer. But when I had half a year left, I had to stop because I was involved in political activity. The soldiers had killed my father. I couldn't stop fighting for what was Kurdish. I had completed my main assignment. But I never got my final exam.

That same year I was put in prison and tortured. The torturers knocked out some of my teeth and smashed my jawbone. A Norwegian doctor who has looked at the x-rays of my jaw finds it not at all surprising that I am constantly still in considerable pain.

I was in prison for three years. They beat and kicked me till the blood came. I once lay in a damp bare cell and got infections that spread from my feet upwards. Right up to my waist I had lots of sores. I had a high fever and was seriously ill.

An uncle, who was a businessman and well off, stood bail for me so that I was given leave of absence from the prison for a few days. He had planned my escape. I was smuggled over the mountains into Turkey. We rode on horseback, in groups of three or four. Riding was terrible with all those sores over my body. A few kilometres inside Turkey, we were transported further by car.

I reached Istanbul and wanted to travel to Europe in a lorry. But we were stopped at the border and sent back to Turkey. I tried again. There were several of us all crammed into one vehicle. We sat coiled up in a small space for several days, and survived on

water and biscuits. We were stressed and scared.
That was how we managed to get into Germany.

My mother and several of my brothers had been granted a residence permit in Norway earlier. I wanted to go there, and decided to continue my journey, even though I was ill.
I registered as an asylum seeker in Oslo.
I was happy and had great plans.
That is 14 years ago now.

I was looking forward to a new life,
went on a language course and got a job.
But then my asylum application was turned down.
It was as if my life disintegrated again.
I couldn't go back, but wasn't allowed to stay.
What was I to do with myself?

I tried to travel to Canada, but got stopped.
I ended up at an asylum centre in Norway once more.
I have lived in many such centres over the years.
I have applied time after time.
I have gone through countless interviews.
I have appealed. I have waited and waited.
I don't understand it.
I cannot go back.

I want to work, I'm able to work,
but am not allowed to.
Earlier I worked hard at my language studies,
and had a job to go to. That was fine.
It gave my life meaning.
I felt that I was useful.

But when I was turned down,
everything went black.
I was a good language student,
now I speak worse Norwegian than I did
after I had been here for three years.

I know many people who work illegally,
but I refuse to be exploited.
I am proud. I want to have a proper job.
Now I don't feel up to anything,
my days have no plan.

Earlier I used to feel secure here.

Now I have heard that the police have
rummaged through my things while I was out.
Things like that make me feel insecure.
I haven't done anything illegal.

I wake up at night and think about the future.
I think about it in the daytime too.
I don't know what may happen to me.
I have nightmares. I suddenly wake up and
remember when we used to be woken up
at four o'clock at night in the prison,
and had to go out to watch someone be executed.
We were to be made afraid. I am still afraid.
And the pain from the torture is there all the time.

I don't understand that this is what my life has become.
I have only this one life on earth after all.
Why has it turned out like this?

I have lost all hope.
I will send in a new application for a residence permit,
but I am simply unable to hope any longer.

GUORIMESLÄTTEN

The perfect shape of a champagne glass equals the size of Marie Antoinette's breasts. Good drinks, good friends, good memories.

I AM SEELA

*Woman, 33 years old,
from Afghanistan,
six years in Norway,
has been granted asylum.*

**Odveig Klyve
(translated by John Irons)**

I am Seela, or some other name.
Either way I am the same person,
or do I become someone else as each day passes?
When I came here I exchanged everything:
name, language, god.
Even so I wake up at night and am afraid
that someone from my home country will come
and take me with them.
They said that they had my grave all ready,
and that I wouldn't escape.
They wanted to punish me
for wanting to determine my own life,
for wanting to make my own choices.
I wanted to study.
I wanted to choose my own husband.
They said that I had gone astray,
that this was not God's will.
As a woman I could not
choose my own life.

I am Seela,
or am I someone else?
I do not believe
in a God of vengeance,
a God of wrath.
God is greater
and more loving.
They do not own God.
They do not own me.

I am Seela.
I am on my way away from the one I was.
And yet I am the same.
I love the country I had to leave behind.
I love my family,
my brothers who were brainwashed by the Taliban,
my mother who works so hard to survive.
I miss my friends.
I grieve for Zeinab
who wanted to become a doctor,
but who died
because her father was against her studying.
He threw acid at her
and she died.
She lost her life,
but he was not punished.
Why must so many suffer in my country?
Why is there so much sorrow and madness?

If I could return and help,
if I could explain that it is wrong
to be afraid of women gaining
knowledge and freedom!

I grieve for the mothers
who have to hide behind thick curtains,
who are not allowed to get to know the outside world.
If I could return, I would have done so.
But I know that someone would
take revenge on me at once,
take my freedom from me,
take my life from me.

I am Seela
I want to be happy,
even though sorrow will always reside in my heart.
I tell my young son
about the beautiful country he is descended from.

I tell him about when I used to walk across
the fields and in the orchards as a child.
I tell him about the high mountains and rapid rivers.
But I don't tell him I saw all this because
I sneaked out when the men didn't see me,
don't tell him my aunts stood guard and whispered:
Now you can go, now there are no men here!
And I ran out with my burka over my head.
Once I was given an apple by a farmer,
I can still remember the fresh, sharp taste.
I remember the sound of the running water,
I remember the big trees,
the newly ploughed fields.
I remember the intense joy,
and the fear,
how my heart pounded
because I was afraid that
one of my uncles would discover me.

I am Seela,
I love the country where I was born.
And now I love this country
that gave me the chance to breathe
without being afraid,
that gave me a new life.
I want to learn more,
I want to have a job where I
mean something for someone.

From time to time I wonder:
why do people not show more joy
in the world's happiest country?
Don't they know there is a reason to be joyful,
or don't they show joy in a way I can understand?

Am I still unable to interpret all the signs
they speak with?
I have learnt the alphabet,
I have learnt the words,
but have I learnt what lies behind the words,
between the words, beneath the words?

I am Seela.
I am someone who came from another world.
Now I am here.

IT'S AS IF I DIDN'T EXIST

Odveig Klyve
(translated by John Irons)

*Woman, 23 years old,
from Somalia,
two children
four years in Norway,
asylum application turned down.*

I remember that I was so excitedly happy
when I was old enough to start school.
I lived in a small village together with
my father and an elder brother. Just the three of us.
My mother died when I was very small.

I liked to write and read.
But the school reduced my marks
because I was from a clan with low status.
Those from the higher clans were to have
the best marks.
That was unjust.
When I was a child I cried when I realised
that things were like that.
But gradually I accepted it,
and did my homework even so.
I have dreamt about becoming a doctor
since I was a young girl.

I want to save lives.
If my mother had been given the right treatment
her life could have been saved.

There was more and more unrest around us.
My brother was killed when I was 16 years old.
And Al Shabab wanted to determine my life.
They insisted that I was to marry an
old man who already had three wives.
I refused, and hurried to get married
to a young man in the village.
I thought I would be left in peace then.
But Al Shabab wanted to control everything,
they said the marriage was invalid,
that it wasn't a real marriage.

My husband fled.
I didn't want to leave, but it became too unsafe.
I left later. I knew that he was in Scandinavia,
but not exactly where.
I thought he was in Norway, so I came here.
It took a while before I found out he was in Sweden.
It wasn't so simple for me just to move there.
But we met. I became pregnant.
Now I have two small daughters.
The relationship with my husband isn't so good.
He is still in Sweden, and I am here.

I applied for asylum as soon as I came to Norway.
Then I was nineteen years old.
After several months my application was turned down.
I could not complete my language course.
I had to leave my job.
I had worked for four months in a café.
When I wasn't granted residence, the café owner
refused to pay me for more than one month.
I was angry. I went to the police to get help.
But they were unable to help me,
since I did not have a personal security number.

My children were born here and have the right to stay,
but I haven't that right yet.
A woman came from the Directorate of Immigration.
She said I had to return to Somalia,
but my children could remain here.
I was so afraid that someone could take them from me.
So I accepted returning if my children could come too.

I signed the repatriation papers.
I was so afraid.

But the police wouldn't let me return.
They said it was too dangerous for small children
in Somalia now.
That was what I had been saying the whole time.
It's dangerous for everyone. Al Shabab is in control.
So I ended up at a new asylum centre.
Now I am waiting for a new decision.

My life was worth nothing in Somalia.
I'd heard that Norway was a good country for women
that they were independent there.
I wanted to live an independent life.

But it is difficult to live here
when I don't have a personal security number.
I can't get a job, can't study.
It's as if I don't exist
when I don't have a personal security number.

How can anyone say I have to leave
but your children can stay here?
I don't understand it.
I try to believe in a better life
for me and for my daughters.
Every evening I sing for them.
I sing Somali lullabies
and try to believe that
something good can happen.

MATHIAS STOLTENBERG

My grandmother painted this painting for me when I was 15.

NOAM EIDELMAN SHATIL

Raised by a geologist and a collector, our house was always filled with millions-of-years-old stones and fossils. They remind me of the history of the earth and of home, wherever I am.

I FEEL LIKE SHOUTING OUT

*Man, 30 years old,
from Iraq,
four children,
two years in Norway,
asylum application turned down.*

**Odveig Klyve
(translated by John Irons)**

I grew up with six sisters and three brothers
in a small town in Iraq.
I remember my childhood as a happy one.
I had a large family around me.
Even though a lot was going on in my country,
I felt secure.

I married when I was 18 years old.
When I was 19, I got a job with the police,
and I became the father of a little girl.
We lived in a house next to my parents' house.
We had a good life.
But then things got more and more unsettled.

In my job I was one of those who arrested
a corrupt politician.
The people in his party threatened to take revenge
by killing me and my family.

They fired rockets at my house and destroyed it.
They shot through the house of my parents.
We were scared and decided to flee
with our three children, who were 9, 6 and 3 years old.
We fled to Turkey and then had to put to sea
in an overcrowded rubber boat.
I prayed to Allah. We reached land safely.
We then travelled through Europe by bus and train.
Sometimes we had to walk for long stretches.
We hid in the woods and crossed
the borders at night. It wasn't that easy
with three small children. But we wanted to survive,
create a life for ourselves.

Six months ago our application for residence
here in Norway was turned down. That was hard.
We had just got our fourth child.
The other children had started to feel
secure in school and day care.

The Directorate of Immigration thinks we have no
need of protection. But we cannot return.
I would be killed, my children could be killed.
That's how it is. They don't understand.
Or they don't believe we're telling the truth.
They want to send us back to Greece, where we landed.
Then we would have to start all over again.
I can't even face thinking about it.

We will never return to Iraq.
There everything is just chaos and killing.
The children play and are happy here.
Why must they forfeit their safety once more?

I'm so tired of thinking about it.
We wait and wait.
But I have very little hope left now.
I wake up each night and think of death.
I smile to my children. I comfort them.
I sing for them and play the oud.
And I think all the time:
how can I give them a home, a life?

Why isn't there any room for us here?
Wasn't it an Iraqi, Farouk Al Kasim who helped
build up the Norwegian oil industry?
The Financial Times has called him one of those who

has created the most assets in Norway.

Why can't this country afford to let us live here?

I am learning the language. I'm willing to take any job,
as long as we avoid being sent out into nothing.

Why don't the authorities here understand that I can
never, never return if I'm to avoid being killed,
if my family is to survive.

I feel like crying out:

I need help!

HOW CAN I BE HAPPY?

Odveig Klyve
(translated by John Irons)

*Woman, 17 years old,
from Somalia,
18 months in Norway,
has been granted asylum.*

I lived in Mogadishu with my five older sisters
and a brother and sister who were younger than me.
The house we lived in only had one room.
When it rained, we had to hang up plastic sheets
over the roof.

My father died when I was 8-10 years old.
A neighbour wanted to marry one of my sisters.
My father said no, so he got killed.
I was happy while my father was alive.
When he died, I grew sad.

My mother remarried.
Her new husband was not kind to us.
He hit me when mother was out at work.
She sold vegetables at the market.
My stepfather didn't work. He just shouted at us.
My elder sister cooked when mother was out working.
I had to wash all the clothes.
We didn't have a washing machine.
I washed everything by hand.

After my father died,
an older cousin wanted to determine our lives.
He had discovered he could earn money
by marrying us off.
My elder sisters fled.
When they had left, he wanted me to get married
even though I was only 13 years old.
I didn't want to, I wanted to go to school.
Mother also said no.
My cousin came and beat me up when I refused.
I still have scars on my feet and back.

My mother realised I had to get away.
She bought a plane ticket for me to Turkey.
When I got there, I had to fend for myself.
I travelled from Istanbul by sea
so as to get further away to Europe.
But I was arrested, and spent three nights in prison.
Then I was sent back to Istanbul.
I lived there for three weeks
before setting out to sea again.
I was more careful and hid from the police.

I got out in a large rubber boat along with 50 others.
We set out from Turkey at seven in the morning.
The trip took all day. The rubber boat sprung a leak,
the waves got higher, and it started to get dark.
We were all scared to death. A large boat approached.
The crew were friendly. They took us on board.
We were given food and water.
That's how we were rescued.
We were set ashore at a small village and made
our way to Athens. I was there for three months.
I was ill, and got help and medicine.

Now I have been granted asylum in this country.
I am grateful for that,
but it is not so easy to be happy,
when so many here at the asylum centre
feel bad and frightened.
Almost every day the police come and
fetch someone to be sent back.
How can I be happy?

I am 17 years old, but the Directorate of Immigration
have tested me and say that I am 20.
My mother is sure that I am 17.

But they don't believe us.

I think of my mother all the time.
I'm afraid that her husband will kill her.
Now he lives in a different town
and has taken their two children with him.
But he often comes back and hits her.

Soon I will move to the municipality where I will live.
I have got a place at an upper secondary school.
I want to learn Norwegian and get a job.
Perhaps I can become a hairdresser?

If I ever have children, I will tell them about nature,
about music, about food in Somalia.
But not about all the bad things.

OLE MARTIN MELAND

Wherever I go, my old backpack goes too.

LIKE BEING IN A PRISON

Odveig Klyve
(translated by John Irons)

*Man, 39 years old,
from Syria,
18 months in Norway,
has applied for asylum.*

I am from a small town in Syria.
Ever since I was small I've dreamt of travelling.
But it was expensive and difficult to travel far.
So I studied economics and language
and got a job as a tourist guide in Aleppo.
That was my way of travelling, of meeting people
from other countries, getting to know them.
Many of those I met as a tourist guide
I have stayed in contact with.

I was dissatisfied with a great deal of the way my country was
governed. I took part in the first demonstrations against the regime.
We believed in a brighter future,
that it meant something to raise our voices.
And then everything just got worse and worse.
I was called up to do military service,
and did not want to fight on the side of the regime.
I had a girlfriend, but realised I had to leave.
I fled to Lebanon, and believed that the political
situation would improve. That's not what happened.

It was also unsafe to be a Syrian refugee in Lebanon.

I went to Turkey and then on by boat to Greece.
I was there for nine months before travelling further.
There wasn't room for all of us refugees there.
I travelled through large parts of Europe and
applied for asylum in Norway.
I was relieved when I arrived. I thought I could stay.
I wanted to work, create a new life for myself,
and help my family in Syria financially.

But I have waited and waited for an answer.
Since everything's unsure, it's hard to study Norwegian.
And I'm not allowed to work.
I just vegetate here, it's difficult,
It's like being in some kind of prison.
I feel paralysed.

OLHA STETSYUK

For many years, I've been carrying this little unfinished boat with me, made by my brother. It exudes warmth from my childhood.

EVERYONE ASKS,
BUT NO ONE
UNDERSTANDS

*Woman, 62 years old,
from Eritrea,
asylum application turned down.*

Odveig Klyve
(translated by John Irons)

I have many children,
but came here alone.
I don't feel able to talk.
I try,
but words escape me.
I want to tell my story,
but the sentences elude me.
I've been turned down,
and have applied again.
I wait.
I'm worn out.
Everyone asks,
but no one understands.

I WAKE UP AND THINK THERE'S A WAR ON

Odveig Klyve
(translated by John Irons)

*Woman, 15 years old,
from Syria,
17 months in Norway,
has been granted asylum.*

I grew up in Damascus
and have four sisters who are older than me.
They are married and have children.
One of them is already a widow.
My father died in the war.
Only my mother and I fled the country.
I don't know why we fled.
But there was war everywhere.
We were scared.
There was the sound of guns and bombs.
People got killed.
Houses collapsed around us.
I still get scared when I hear sudden sounds.

My mother and I fled to Turkey and then
by sea in a small rubber boat.
It was full of people.
There were far too many.
We had to sit completely still.
Large waves came.

We were terribly afraid.
When we got near to the coast of Greece
people became restless, and the boat overturned.
But fortunately we were able to wade ashore.
My mother is sick, so she only just managed.
When we came ashore she was so bad that we
sat there quietly until the next day.
The others went on.
She has a heart condition.
I was afraid she was going to die.
The next day a car came that
we were able to get a lift with.
In that way we came through Europe,
by car, coach and train.

I have almost no friends any more.
In Iraq all my friends are dead.
It is difficult to get to know anyone.
I go in an ordinary lower secondary class now.
But they tease me because I am a Moslem.
I have a girl friend who is also a Moslem.
She takes off her hijab before she goes to school.
She can't face being teased.
I've also started to do it,
but I don't tell my mother this.
I don't want to hurt her.
She is so sick.

We have just been granted asylum in Norway.
We are to move to a new municipality
and get a home there.
I want to study and become a doctor.
I want to save lives.
I want to save my mother's life and other people's.

I wake up at night and think about my sisters.
They have a difficult time of it.
I know that my mother thinks a lot about them.
I wish they were here too.
I suddenly wake up and think there's a war on,
that I can hear the sound of guns and bombs.
But it's completely quiet outside,
The noise is only inside my head.

WHEN PEOPLE SPEAK WITH A GUN THEY NEVER UNDERSTAND EACH OTHER AND WILL NEVER AGREE

Odveig Klyve
(translated by John Irons)

*Man, 30 years old,
from Kurdistan.
three months in Norway,
has applied for asylum.*

I was born in a large town in Kurdistan, in that part
of the country that has been occupied by Iran.
I had a mother and father, two sisters and a brother,
but no grandparents nearby,
only an uncle in the same town as us.
We lived in a three-storey house with a big garden.
I remember the intense scent of flowers in the summer.
I remember the kitchen sounds when mother cooked.
I remember the lively noise from the street outside.

My father read a lot.
On the top floor of our house we had a library
with books father had collected over many years.
He told me about these books, about history,
about what language means. I also liked reading.

My father was a teacher – he taught young people about
literature. Several times he was criticised by those in
power since he also taught his pupils about Kurdish
literature, not only Persian. But he kept on doing it even

so. He talked all the time about preserving Kurdish culture. He couldn't stop. He didn't want to. He was shot by the soldiers when he took part in a demonstration for Kurdish independence. That is eleven years ago. I miss him.

I studied English and also became a teacher. Then I was called up for military service. I did not want to be a tool for the regime that occupies our land, that killed my father. So I went to Iraq and registered as a soldier for the Peshmerga. I preferred to fight for a free Kurdistan. I was there for nine months. We were involved in political activity and learnt how to use weapons to defend ourselves. But I didn't like it there.

When people talk with guns, they never understand each other and will never agree. I believe in the word, in fighting politically with words in order to be heard, to create understanding. So I travelled from Iraq to Turkey, then on through all of Europe by lorry, till I got to Oslo where one of my sisters lives. She came here several years ago.

I fled so as to get a better life. I will fight to help my country become independent, but not use violence. I fled so as to survive, to mean something for my people, and for the society in which I live.

I want to study political science and write, speak and fight through the written word. Where I come from, my mother tongue is forbidden. I will fight so that everyone who wants to can use his or her mother tongue. Language is so much, but most of all it is identity.

I speak Kurdish, Persian and English. Now I am learning Norwegian. It does something to you when you learn a new language. I change when I get to know another culture. Even so I am a Kurd. I carry with me the traditions, language, literature, history and nature of the Kurdish people. It will always be so.

But I can also learn to become Norwegian. The one does not exclude the other.

When I learn a language, I can get into more direct contact with those who speak that language.
I can understand more. I am new to this country.

As yet I don't know all that much about Norwegian society. But I will learn.

I am waiting for a reply to my application for asylum.
I am full of hope.

KIRKENS NØDHJELP
actalliance

Redd liv på flukt!

Da Lavania var tre år gammel, kom IS til landsbyen hennes i Sinjar. Foreldrene tok henne med seg og flyktet fra alt. I ni dager overlevde de på sauemelk i Sinjar-fjellet.

Lavania fylte fem år i Kabarto-leiren i Nord-Irak. Her har familien funnet trygghet, og Lavania har fått nye venner. Men hun savner fortsatt vennene sine fra Sinjar. Mange i landsbyen nølte med å etterlate alt de hadde i landsbyen da IS kom, og ingen vet hva som skjedde med dem.

De fem første leveårene er de mest kritiske i et barns liv. Vannrelaterte sykdommer, som diaré og malaria, står for 14 prosent av dødsfallene blant barn under fem år. I en flyktningleir hvor svært mange mennesker bor sammen på et lite område, er trygt vann og gode sanitærforhold ekstra viktig. Kirkens Nødhjelps arbeid i Nord-Irak og blant flyktinger og i fattige lokalsamfunn andre steder, gir flere barn en mulighet til å overleve.

Send **GAVE** til **2426** og gi 200 kr - **Vipps** ditt bidrag til **2426**
Bli fast giver på **kirkensnodhjelp.no**

**CARTE
BLANCHE**

NORGES NASJONALE KOMPANI
FOR SAMTIDSDANS